

BILAG

ENHETSFRONT I KAMPEN FOR FREDEN

UTDRAG AVG.DIMITROV **ENHETSFRONTENS OG FOLKEFRONTENS PROBLEMER.**

I

Ikke siden 1914 har faren for en verdenskrig vært så stor som nå. Og aldri har det vært så nødvendig å sette alle krefter inn på å forhindre den ulykken som truer hele menneskeheten. Men for å klare det, må man først bli klar over hvor denne faren truer fra, hvem som er ansvarlig for den og hvilke land de gjør seg rede til å kaste seg over.

Det ville være galt å tro at den krigen som nærmer seg bare truer Sovjetunionen, eller først og fremst Sovjetunionen. I virkeligheten er Hitlers okkupasjon av Rhinland en direkte trusel for Frankrike, Belgia og andre europeiske land. Det er også en kjensgjering at Hitlers neste eroblingsplaner er rettet mot territorier i naboland hvor det er en tysk befolkning.

Mens Hitler i dag snakker om »Tysklands suverenitet», vil han i morgen snakke om »alle tyskeres suverenitet». Under denne parolen vil han forsøke å annektere Østerrike, å tilintetgjøre Tsjekkoslovakia som uavhengig stat, å okkupere Elsass-Lothringen, Danzig, den sørlige delen av Danmark, Memel-området osv. Og dette er lett nok å forstå. Det er mye lettere for den tyske fascismen først å sende ut en hær for å ta nabostatenes territorium under parolen om »nasjonal forening av alle tyskere» og så deretter kjempe mot det mektige sovjetlandet. Den tyske fascismen befester stillingene sine i Rhinland, for derigjennom lettere å kunne

true det polske folks uavhengighet til tross for det faktum at de nåværende herskerne i Polen er dens allierte.

Når det gjelder det fjerne Østen kan det ikke være noen tvil om at det *direkte* slaget er rettet mot det *kinesiske* folket, skjønt den fascistiske militærklikken i Japan forbereder krig mot Sovjetunionen og i denne hensikt har inngått en avtale med Berlin. Japan har allerede okkupert Mandsjuria og okkuperer den ene provinsen av Kina etter den andre. Den japanske imperialismen prøver slik å underkaste seg alle Asias folkeslag, India innbefattet og forsøker å ta Filippinene og Australia. Den forbereder en avgjørende konfrontasjon med USA og Storbritannia.

Dermed er det klart at Vest-Europas folk ville gjøre en skjebnesvanger feil dersom de slo seg til ro med den illusjonen at de fascistiske krigshisserne i Europa og det fjerne Østen ikke truer dem. Særlig har folkene i Tysklands naboland grunn til å tenke alvorlig på forsvaret av sin uavhengighet og frihet.

Den grunnleggende årsaken til imperialistiske kriger ligger som kjent i kapitalismen selv, i dens okkupasjonsbestrebelsers. Men i den nåværende internasjonale situasjon er det fascismen som er anstifteren av den kommende krigen, fascismen som er den pansrede neven til imperialismens mest aggressive og krigslystne krefter.

Krigsfaren er nå så umiddelbart truende fordi den tyske fascismens vei til makta ikke ble sperret i tide. Etter å ha kommet til makta ved hjelp av en krig rettet mot folke-massene i sitt eget land, har fascismen nå vokst til å bli en direkte krigstrusel for alle land i hele verden. Den har slavebundet sitt eget folk og går nå framover med krigsfakkelen i hånden for å angripe andre folk.

Krigsfaren er videre blitt særlig truende fordi de fascistiske aggressorene har vært i en tilstand av straffefrihet. Den tyske fascismens krigsforberedelser (innføringen av allmenn verneplikt, flyvåpen- og marineopprustningene) ble utført mens de kapitalistiske stater systematisk så gjennom fingre med det og med direkte assistanse av britiske regjeringkretser. Folkeforbundets passivitet og vakling i forbindelse med det japanske angrepet på Kina og den italienske aggresjonen i Etiopia oppmuntret angriperens frekkhet.

Men den tyske fascismens og den japanske militærklikkens økende aggressivitet er først og fremst *et resultat av at det internasjonale proletariatet ikke lykkes i å opptre*

enhetlig, væpnet med hele sin gigantiske makt og at det ikke fylket rundt seg hele det arbeidende folket og alle fredsvenner i en mektig front mot krigen. Motstanden som kommer fra den reaksjonære delen av lederne for Den Sosialistiske Internasjonale og fra Amsterdam-Fagforenings-Internasjonalen mot en kampenhetsfront er ennå ikke brutt. Likevel er det det at disse reaksjonære lederne, som støtter sin egen borgerklasses imperialistiske reaksjonære politikk, avsporet arbeiderklassens enhetlige, selvstendige aksjoner mot krigen, at de dysset massene i søvn med illusjoner om at Folkeforbundet ville gjøre alt som var nødvendig for å opprettholde freden, det er dette som har hemmet proletariats kamp mot krigen og lammet dets press på de kapitalistiske regjeringene.

I tillegg til de åpent reaksjonære lederne som hindret det internasjonale proletariats aksjonsenhet til forsvar for freden, finnes det også »venstre»-frasemakere som propagerer fatalistiske synspunkter om at krigen er *uunngåelig* og at det er *umulig* å opprettholde freden. Siden den grunnleggende årsaken til krig er kapitalismen, sier de at så lenge kapitalismen eksisterer, er det umulig å unngå krig og nytteløst å kjempe for å bevare freden.

Slike folk er fullstendig forstokkede dogmatikere, om ikke ganske enkelt bedragere. De ser overalt krigens rasende krefter, men de legger i det hele tatt ikke merke til de mektige faktorene som arbeider for fred.

Sovjetunionen, det seierrike proletariats stat, er med sin konsekvente og faste fredspolitik en slik fredsfaktor. En annen fredsfaktor er proletariatet i de kapitalistiske land. Dette er de ledende kreftene i forsvaret av freden mot krigshisserne. Bondemassen og hele det arbeidende folket, de bredeste folkemassene i alle kapitalistiske land er også for å bevare freden. En rekke av de kapitalistiske land er for øyeblikket interessert i å bevare freden. Folkene i de land hvor fascismen regjerer eller i land hvor maktøverne støtter dem som vil sette i gang et nytt blodbad, ønsker heller ikke krig.

De fraseradikale dogmatikerne, som f. eks. i det britiske Independent Labour Party, framstiller tingene som om spørsmålet om krig eller fred bare avhenger av de kapitalistiske regjeringene. Ja, slik ville det være dersom folkemassene bare var brikker i regjeringenes spill og ikke *kjempet* for å bevare freden til tross for sine regjeringer. Og

dette er nettopp poenget. Det er fullstendig feilaktig å se på folkemassene som regjeringas marionetter. Hvis disse massene – og krigen kan ikke føres uten dem – *besluttsomt* og i god tid går imot regjeringenes krigsplaner, kan de tvinge dem til å avstå fra krigen og fra å støtte dem som sammensverger seg til krig. *Alt avhenger av at folkenes kamp for å bevare freden organiseres i god tid og at det daglig og overalt føres kamp mot de fascistiske krigshisserne og deres medskyldige.*

Det er nødvendig med en fredsenhetsfront som ikke bare består av arbeiderklassen, bøndene, de arbeidende intellektuelle og andre arbeidende lag, men også de undertrykte nasjonene og folkene i de land hvis uavhengighet trues av krigshisserne. Det trenges en fredsfront som strekker seg over hele verden, fra Tokio til London, fra New York til Berlin, en enhetsfront som opptrer samlet mot krigsbrannstifterne, mot den tyske fascismen i Europa, mot den japanske militærklikken i det fjerne Østen. Og denne fredsfronten vil være mektig og uovervinnelig dersom den organiserer praktiske masseaksjoner og ikke nøyer seg med protester, resolusjoner og erklæringer.

Det er nødvendig med økonomiske og politiske tiltak, som vil sette krigshisserne i *beleiringstilstand*. De må trenges opp i et hjørne slik at de ikke blir i stand til å sette sine kriminelle planer ut i livet.

Verden må innringes med et slikt nett av fredsorganisasjoner, med en så mektig internasjonal solidaritetsbevegelse, med så effektive tiltak som er bestemt av proletarietets felles internasjonale politikk for å bevare freden, at krigshissernes forbryterhender blir lenket.

Den fascistiske angriperen må virkelig få føle ettertrykkelig at millioner av folk holder øye med hvert eneste skritt han tar og at ethvert forsøk på angrep mot andre folk vil bli møtt med besluttsom motstand fra proletariet og det arbeidende folket i hele verden.

Ingen andre enn proletariet som slutter rekkene fast sammen, kan organisere en slik fredsfront, kan være drivkraften, kan være ryggraden i denne fronten. Dette er nå *hovedoppgaven* til det samlede internasjonale proletariet. Seieren i kampen mot fascismen er avhengig av at denne oppgaven blir løst.

II

Det er ikke nok å *ønske* fred. Man må *kjempe* for freden. Allmenn propaganda mot krigen er rett og slett utilstrekkelig. Propaganda mot krig »i allmennhet« vil ikke i det hele tatt hindre de konspiratorene som sitter i Berlin eller Tokio i å utføre sitt nedrige arbeid. De ville være svært så tilfredse dersom arbeiderklassen ikke gikk lenger enn til slik allmenn propaganda.

En framgangsrik kamp for å bevare freden krever absolutt at proletariatets og de brede folkemassenes felles aktivitet er rettet mot de *konkrete opphauvmennene* til krigen og mot de kreftene i hvert land som hjelper dem, direkte eller indirekte. Fra dette synspunktet er det svært viktig å utarbeide en konkret og riktig taktisk linje i kampen for å bevare freden, og samtidig ta hensyn til partiets og arbeiderbevegelsens situasjon i det gitte land og også dets innen- og utenrikspolitiske situasjon.

I land hvor fascismen har makta, må arbeiderklassen sette avsløringen av den sjåvinistiske demagogien og krigsforberedelsene i første rekke i kampen mot det fascistiske diktaturet og den må samle alle krefter for å forhindre den ulykken som fascismen forbereder seg på å kaste folket ut i. Når proletariatet og de brede folkemassene i Tyskland, Italia og andre fascistiske land kjemper mot fascismens herredømme og dens militære angrep, kjemper de ikke bare for sin egen redning, men også i fredens interesse, i alle folks, i hele menneskehetens interesse.

Et særlig viktig spørsmål når det gjelder arbeiderklassens taktikk i dag, spesielt i land som står i umiddelbar fare for å bli angrepet, er hvilken holdning man inntar overfor regjeringas utenrikspolitikk og forsvaret av landet. Det er slett ikke likegyldig for arbeiderklassen og det arbeidende folket hvilken utenrikspolitikk regjeringa fører overfor de fascistiske fredsfjendene; om denne politikken bidrar til å styrke den kollektive sikkerheten eller om den hindrer den; om regjeringa beskytter de fascistiske angripernes agenter eller tar effektive forholdsregler mot dem; hvordan den behandler folkets sønner i hæren, hvilken ånd de blir opplært i, hva slags elementer hærens offiserer består av, om de er til å stole på i kamp mot den fascistiske fienden eller om de er reaksjonære fascistiske elementer; hvordan befolkningen skal beskyttes mot krigens redsler osv.

Det vil slett ikke hjelpe forsvaret av fredens sak å innta en likegyldig holdning til spørsmålene om forsvaret av nasjonen og overlate dem til den borgerlige regjeringas ukontrollerte embetsmannsforvaltning. Det er ingen tilfeldighet at den regjerende delen av borgerskapet alltid har sett på dette området som sitt monopol, sett på det som et slags »aller helligste». Men vi må en gang for alle gjøre slutt på at dette er borgerklassens monopol.

Proletariatet kan ikke klare seg uten en egen, selvstendig politikk i disse spørsmålene. Proletariatets parti må aktivt gripe inn i utenrikspolitikken og i spørsmålene som angår landets forsvar med sin plattform og sine krav, uten en eneste gang å tillate seg å gli ut til borgerskapets posisjoner.

Som uforbeholden tilhenger av et aktivt forsvar av sitt folk og sitt land mot det fascistiske slaveriet, må arbeiderklassen knytte spørsmålet om landets forsvar nært sammen med kravene om utvidelse av arbeidernes og bøndernes demokratiske rettigheter og om beskyttelse av livsinteressene deres. Den må ta som utgangspunkt en demokratisering av regimet, demokratisering av hæren, at hæren blir rensket for fascistiske og reaksjonære elementer og at arbeiderklassens og bondemassens mest presserende krav blir oppfylt, for bare dette kan styrke folkets forsvarsevne overfor et fascistisk angrep.

I hver konkret situasjon må arbeiderklassens representanter gå inn for slike forslag og forsøke å gjennomføre slike tiltak som gir de brede folkemassene den største mulighet til å øve press på regjeringas utenrikspolitikk og effektivt kontrollere regjeringas handlinger i spørsmålet om landets forsvar. De må også gå inn for alle tiltak som gjør det vanskelig for de borgerlige regjeringene å kapitulere for de fascistiske angriperne og forråde folkets uavhengighet og frihet.

I tilfelle av direkte krigstrusel fra de fascistiske angriperne, må kommunistene forsøke å få i stand opprettelsen av en *folkefrontregjering*, samtidig som de understreker at bare proletarisk makt er i stand til å sikre et pålitelig forsvar av landet og dets uavhengighet — slik som Sovjetunionen er et tydelig eksempel på. En slik regjering som tar bestemte forholdsregler mot fascismen og reaksjonære elementer i landet, mot fredsfiendenes agenter og tilhengere, og som sikrer de organiserte massenes kontroll av landets

forsvar, vil bidra til å øke folkets forsvarsevne mot den fascistiske angriperen.

Men siden makta i dag ligger i de borgerlige regjeringenes hender, som ikke gir noen garanti for at landet virkelig vil bli forsvart og som bruker statens bevæpnede styrker mot det arbeidende folket, kan ikke arbeiderklassens parti ta noe politisk ansvar for disse regjeringenes forsvarstiltak, og det går derfor mot regjeringas militærpolitikk og militærbudsjett som helhet. Dette utelukker ikke at man avgir stemme og grunngir hvorfor i avstemninger om de forskjellige sakene av militær karakter som er nødvendig for å hindre angrep fra fascistiske aggressorer (f. eks. styrking av grensene) liksom det heller ikke utelukker at man stemmer for og støtter tiltak som er i folkets forsvarsinteresser mot krigens redsler (tilfluktsrom, gassmasker, sanitetsarbeid osv.)

Den tida er forbi, da arbeiderklassen ikke deltok *uavhengig og aktivt* i avgjørelsen av slike livsviktige spørsmål som krig og fred. Forskjellen mellom kommunister og reformister, mellom arbeiderklassens revolusjonære og reaksjonære ledere, består slett ikke i at sistnevnte deltar i avgjørelsen av disse tingene, mens vi revolusjonære må stå utenfor. Nei! Forskjellen er at i disse spørsmålene som i andre, forsvarer reformistene kapitalens interesser, mens de revolusjonære forsvarer de arbeidendes interesser, folkets interesser.

Denne smidige, bolsjevikiske taktikken, er den generelle taktiske linja som ble fastlagt på Den Kommunistiske Internasjonals 7. kongress anvendt på et konkret spørsmål, og den er kommet som en nødvendighet av hele den nåværende internasjonale situasjonen, særlig på grunn av at det finnes bestemte fascistiske angripere.

Det er virkelig latterlig når »venstre»-frasemakere av forskjellig slag er imot denne taktikken og tar på seg en maske som uforsonlige revolusjonære. Hvis vi skal tro dem, er *alle* regjeringer angripere. De påberoper seg til og med Lenin, som under den imperialistiske krigen 1914–1918 helt riktig tilbakeviste sosialsjåvinistenes argument om at »vi ble angrepet og vi forsvarer oss.» Men verden var den gangen delt i to imperialistiske krigsblokker, som begge forsøkte å etablere sitt eget verdensherredømme og som begge hadde forberedt og framkalt den imperialistiske krigen. Det fantes den gang verken land hvor proletariatet hadde seiret eller land med et fascistisk diktatur.

Men nå er ikke situasjonen slik. Nå har vi:

- 1) en proletarisk stat som er fredens sterkeste bolverk;
- 2) bestemte fascistiske angripere;
- 3) en rekke land som er i direkte fare for å bli angrepet av de fascistiske aggressorene og som står i fare for å miste sin statlige og nasjonale uavhengighet;
- 4) andre kapitalistiske stater, som for øyeblikket er interessert i å bevare freden. Det er derfor i dag fullstendig galt å framstille alle land som angripere. Bare folk som forsøker å skjule de virkelige angriperne kan fordreie kjensgjerningene slik.

III

Den freden som består nå, er en dårlig fred. Men i alle tilfelle er denne dårlige freden bedre enn krig. Og enhver konsekvent tilhenger av fred vil selv forstå at det er nødvendig å støtte alle tiltak som bidrar til å beholde den, også Folkeforbundets tiltak, særlig sanksjonene. Sanksjoner kan bli et effektivt middel mot angriperen.

Selv om Folkeforbundets sanksjoner ikke hindret Italia i å fortsette krigen mot Etiopia, er ikke det noe argument mot sanksjoner, men mot de makter som forhindret at de ble satt ut i livet.

Og når den tyske fascismen i dag betyr en utfordring for alle verdens folk, er det nettopp fordi den regner med ikke å bli straffet, fordi det ikke ble brukt sanksjoner mot Japan, fordi sanksjonene mot Italia ble forhindret av de kapitalistiske statene, og endelig fordi Hitler allerede da han sendte troppene sine til grensen mot Frankrike og Belgia, på forhånd var overbevist om at det britiske borgerskapet ville forhindre sanksjoner mot ham.

Det er sagt at anvendelsen av sanksjoner øker krigsfaren og vil føre til krig. Det er ikke tilfelle. Tvert imot, det øker krigsfaren *at angriperen går straffefri*. Jo hardere økonomiske og finansielle sanksjoner som blir brukt på en fascistisk angriper (fullstendig kredittstopp, handels- og råvareleveransestans), jo mindre vil den tyske fascismen være innstilt på å begynne en krig, for jo større vil risikoen være for den.

Man må kritisere Folkeforbundet hardt for dets vakling, passivitet og inkonsekvens. Arbeiderklassen fører en uforsonlig kamp mot regjeringene i de imperialistiske land som er medlemmer av Folkeforbundet, som utfra egennyttige

interesser hjelper angriperen, forhindrer de tiltakene som treffes for å bevare freden og ofrer de små nasjonenes interesser for de store imperialistiske maktenes interesser. Men det følger ikke av dette at man allment skal innta en negativ holdning til Folkeforbundet. Hvilken interesse har proletariatet av å spille ballen i hendene på krigshisnerne, som i dag alle er mot Folkeforbundet? De største krigshisnerne, Tyskland og Japan, har forlatt Folkeforbundet. Sovjetunionen er medlem av Folkeforbundet og denne staten legger hele sin internasjonale tyngde på fredens og den kollektive sikkerhetens side av vekten. I Folkeforbundet er det også andre land som ikke ønsker å gi de fascistiske angriperne anledning til å angripe andre nasjoner. De som ikke kan skille mellom Folkeforbundet før og Folkeforbundet i dag, de som ikke forstår å skille mellom de forskjellige medlemmene av Folkeforbundet, de som avslår å legge massenes press på Folkeforbundet og de forskjellige kapitalistiske regjeringene for å sikre at det blir truffet tiltak for å bevare freden, slike folk er vrøvlekopper og ikke revolusjonære eller proletære politikere.

Arbeiderklassen må støtte de tiltakene Folkeforbundet og enkelte stater gjør, som virkelig tar sikte på å bevare freden (ikke-angrepspakter, avtaler om gjensidig hjelp mot angriperen, avtaler om felles sikkerhet, finansielle og økonomiske sanksjoner). Og den må ikke bare støtte disse tiltakene, men ved hjelp av en mektig massebevegelse mot krigen må den tvinge Folkeforbundet og regjeringene i andre kapitalistiske land til å ta alvorlige forholdsregler for å beskytte freden.

Det er ikke riktig at den politikken Folkeforbundet og andre land (Storbritannia, Frankrike, Belgia o. a.) fører, med stadige innrømmelser til de fascistiske krigshisnerne, bidrar til å bevare freden. Arbeiderne har ikke glemt at nettopp kompromiss- og kapitulasjonspolitikken i Tysklands innenrikspolitikk i sin tid ryddet veien til makta for den angripende fascismen. En slik kapitulasjonspolitikk gir den krigslystne fascismen frie hender på den internasjonale arena.

Det er heller ikke riktig at fredssaken på det nåværende tidspunkt tjener på å reise spørsmålet om en nyfordeling av råvarekildene, koloniene og mandatområdene, slik som de reaksjonære sosialdemokratiske lederne gjør. Dette gjøres i virkeligheten for å trekke massenes oppmerksomhet bort fra den konkrete kampen mot krigshisnerne. På den annen side

skjuler slike forslag ønsket om å gi den tyske fascismen kolonier, som nødvendigvis vil styrke dens militære posisjoner ytterligere. Det er ikke proletariatets sak å gå inn for en eller annen fordeling av koloniene og mandatene mellom imperialistene. Det er proletariatets oppgave å støtte kolonifolkenes kamp for sine interesser og rettigheter og for deres endelige frigjøring fra imperialismens åk.

IV

Proletariatet må forlange at Folkeforbundet og de borgerlige regjeringene treffer effektive tiltak mot de fascistiske krigsbrannstifternes aggressivitet, men samtidig må proletariatet ikke et øyeblikk glemme at det viktigste, det grunnleggende og det avgjørende for å sikre freden er massenes *selvstendige aksjoner til fredens forsvar mot de konkrete krigsbrannstifterne*.

Det kan ikke være den minste tvil om at den italienske fascismen allerede for lenge siden ville ha vært tvunget til å innstille røverkrigen mot det etiopiske folket, dersom det internasjonale proletariatet med sine masseorganisasjoner, særlig fagforeningene, hadde opptrådt enhetlig og ved hjelp av streiker og andre tiltak ikke hadde sluppet et eneste skip, ikke ett eneste tog til eller fra Italia.

Men opprettelsen av en virkelig bred folkefront for fred som er sterk nok til å føre en slik kamp mot den krigsgale fascismen, er bare mulig dersom *proletariatets egen aksjonsenhet er opprettet*. Det var nettopp opprettelsen av arbeiderklassens aksjonsenhet som gjorde det mulig for det franske og det spanske proletariatet å bygge opp en mektig anti-fascistisk folkefront.

Den Sosialistiske Internasjonalen og Amsterdam-Internasjonalen ble sprengt av indre motsigelser på London-konferansen, og under press fra den reaksjonære fløyen forbigikk de spørsmålet om nødvendigheten av at man øyeblikkelig begynte å arbeide for proletariatets aksjonsenhet nasjonalt og internasjonalt. De oppfordret ikke massene til selvstendige aksjoner, men nøyde seg med en appell om å stole fullt og fast på Folkeforbundet. De gikk ikke inn for å forsvare det kinesiske folket, som er angrepet av Japan. De fordømte ikke i det hele tatt Labour-lederne og de sosialdemokratiske lederne som forsvarer den tyske fascistens aggressive politikk og som skjuler dette med fraser om »å bevare freden».

Men samtidig har det i det siste hurtig utviklet seg en bevegelse som er for arbeiderklassens enhetsfront i Den Sosialistiske Internasjonals og Amsterdam-Internasjonals rekke. Hele det internasjonale proletariats grunnleggende interesser krever at disse kreftene får overtaket og overvinne enhetsfrontmotstandernes motstand.

Det faktum at fascismen, som drar fordel av splittelsen i arbeiderklassens partier og organisasjoner i ulike land, nå har gått over til en militær offensiv, gjør det tvingende nødvendig at *arbeiderklassen fører en enhetlig internasjonal politikk for å bevare freden.*

For å oppsummere, det er mulig å virkeliggjøre proletariats enhetlige internasjonale politikk på følgende grunnlag:

1) Gjenopprettelse og styrking av den virkelige internasjonale proletariske solidariteten til forsvar for de brede arbeidermassenes interesser. De sosialdemokratiske partiene må ta et endelig brudd med sitt borgerskaps imperialistiske interesser.

2) All mulig støtte til Sovjetunionens fredspolitikk, den proletariske staten som urokkelig forsvare fred blant folkene. Men dette forutsetter at arbeiderpartiene fører en hard kamp mot de kontra-revolusjonære forsøkene på å identifisere Sovjetunionens utenrikspolitikk med de imperialistiske statenes politikk og å likestille Den Røde Arme – fredens bolverk – med de imperialistiske statenes armeer. Dette er forsøk som gjør det lettere for de fascistiske krigsstifterne.

3) Målbevisst og konsentrert ledelse i framstøtene mot den fascistiske angriperen i hvert gitt øyeblikk. Vi må innta en annen holdning overfor angriperen enn overfor angreps-ofrene. Vi må avsløre alle forsøk på å viske ut skillet mellom fascistiske og ikke-fascistiske land.

4) Proletariats kamp for å bevare freden må være selvstendig, uavhengig av de kapitalistiske regjeringene og av Folkeforbundet. Slik vil ikke arbeiderbevegelsen bli underordnet de imperialistiske folkeforbundsregjeringenes intriger bak kulissene.

Under de nåværende forhold er kampen for å bevare freden *en kamp mot fascismen*, og denne kampen er i sitt vesen *revolusjonær*.

Dersom freden blir bevart, betyr det en dødelig fare for fascismen, fordi de indre vanskelighetene øker og dette fører til at borgerskapets fascistiske diktatur blir undergravd.

Hvis freden blir opprettholdt, bidrar det til at proletariatets styrker vokser, at revolusjonens styrker vokser og det bidrar også til at splittelsen i arbeiderbevegelsen blir overvunnet. Videre bidrar det til å gjøre proletariatet til den ledende klassen i hele det arbeidende folkets kamp mot kapitalismen. Det undergraver det kapitalistiske systemets grunnvoll og framskynder sosialismens seier.

— — —

»Krigen kan bryte ut helt uventet. Nå for tida blir ikke krigen erklært. De ganske enkelt begynner.» (Stalin) Dette krever imidlertid framfor alt at kommunistene må ha en klar forståelse av krigsfarens omfang og karakter og av måtene og midlene den kan overvinnes på.

Det avgjørende skritt mot dannelsen av det internasjonale proletariatets aksjonsenhet mot krigsstifterne, består i dag av at det kommunistiske partiet i hvert enkelt land på alle det økonomiske og politiske livets områder utvikler en aktiv, utholdende og utbredt kampanje for å bevare freden. Kommunistene må føre denne kampanjen uten å vente på at det blir inngått avtaler om felles aksjon med de sosialdemokratiske partienes ledere, men de må ubetinget føre den slik at den fremmer kampen for opprettelse av kampanjenhet mellom de kommunistiske partiet og det sosialdemokratiske partiet. Kommunistene må sette alle krefter inn på å overvinne de reaksjonære sosialdemokratiske ledernes motstand mot enhetsfronten og på alle måter styrke de bånd av felles kamp som forener de kommunistiske og sosialdemokratiske arbeiderne mot den felles fiende.

En slik kampanje som knytter de kommunistiske og sosialdemokratiske arbeiderne nærmere til hverandre, bidrar til å aktivisere og samle alle proletariatets krefter, ikke bare i nasjonal, men også i internasjonal målestokk. Dette vil i stor grad gjøre det lettere å sette i bevegelse andre lag av det arbeidende folket i by og på land, småborgerskapets masser, bønder og intellektuelle, alle fredsvenner. Alt dette vil framskynde opprettelsen av det internasjonale proletariats, hele det arbeidende folkets uovervinnelige kampfront for å bevare freden.

Kampen for freden er en kamp mot fascismen, en kamp for sosialismens seier i hele verden!

1.mai 1936.